

Arrest

nr. 341 936 van 26 februari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE
Argonnestraat 30
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 30 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 oktober 2025 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Angolese nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) mei 2003.

1.2. Verzoeker dient op 27 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 13 mei 2025 gehoord op het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 augustus 2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, behorende tot de Bakongo en het Kimbanguïstisch geloof, en op 3 mei 2003 geboren te zijn te Luanda (Angola), waar u ook woonachtig was. U voltooide uw middelaar onderwijs. U heeft niet gewerkt.

In 2017, kwam u in contact met een sportvereniging voor jongeren. In 2019, werd u door C.N. gevraagd om lid te worden van deze, zijn, vereniging. Jullie kregen van hem enveloppes met daarin 300 en 500 euro. U kwam te weten dat deze vereniging ook diensten verleende aan de bewakingsdienst van het Angolese regime – en gebruik maakte van de Angolese jongeren om, onder andere, politieke moorden te plegen. Er vond hiervoor jaarlijks een vergadering plaats, waar u ook éénmaal aan deelnam, om af te spreken wie hieraan ging deelnemen. Toen u aangaf de vereniging te willen verlaten, waarschuwde uw vriend E. dat dit gevaarlijk, onmogelijk, was. Er was bij deze vereniging ook een Russische militair, N., betrokken, die de leiding bleek te hebben over de Angolese veiligheidsdiensten.

Op 18 mei 2022, waren u en andere jongeren van de organisatie onderweg met de bus naar een voetbalmatch. De bus maakte een omleiding en stopte. De chauffeur en een andere man stapten uit en schoten iemand dood op straat. Vervolgen reden jullie verder. Hierop besloot u de vereniging te verlaten.

De volgende dag, dook u onder bij uw maternale tante. Op 14 februari 2023, verliet u Angola, per vliegtuig met het paspoort van een persoon die u had aangesproken aan de ingang van de luchthaven, naar België, waar u op 27 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u **géén elementen** kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele **bijzondere procedurele noden** kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest vermoord te worden door de Angolese geheime diensten, omdat u wegvluchtte uit een sportvereniging die ook diensten verleende aan / banden had met het Angolese regime (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 13/05/2025, hierna NPO, p. 26).

Afgaande op de elementen in uw dossier is het CGVS niet overtuigd van de voorgehouden vrees en problemen.

1. U heeft zich niet geïnformeerd naar eventuele verdere ontwikkeling / actualiteit van uw problemen in Angola (NPO, p. 9, 26-27). Deze desinteresse staat haaks op een gegronde vrees voor vervolging, en ondermijnt bijgevolg de ernst en geloofwaardigheid hiervan.

2. Uw verklaringen over uw reisweg en –documenten zijn inconsistent en weinig aannemelijk. Het vermoeden rijst dan ook dat u het CGVS probeert te misleiden, wat uw geloofwaardigheid verder ondermijnt.

- Aanvankelijk verklaart u nooit documenten te hebben gehad die op een andere naam stonden (NPO, p. 4). Daarnastelt u echter met documenten op een andere naam (Z.A.) naar België te zijn gereisd (NPO, p. 9-10).

- U verklaart dat u uw valse documenten bekam door verscheidene, willekeurige mensen aan te spreken aande ingang van de luchthaven en te vragen of zij u wouden helpen ” om land te verlaten, maar niet mijn

eigen documenten kon gebruiken, omdat ik dan zou ontdekt worden”, wat weinig aannemelijk is (NPO, p. 9-11).

- Z.A., met wiens paspoort u reisde, was een man van 40 of 50 jaar (NPO, p. 12), terwijl uzelf 22 jaar bent (NPO, p. 4). Opnieuw blijken uw verklaringen weinig aannemelijk.

- Buiten de naam en nationaliteit, kent u geen andere identiteitsgegevens uit het paspoort (NPO, p. 11). Het is weinig aannemelijk dat u zou reizen met een vals paspoort zonder de identiteitsgegevens hiervan te kennen.

- Het paspoort – een Angolees paspoort – zou geen Schengenvisum bevat hebben (NPO, p. 11-12). U verklaart geen luchthavencontrole in België te zijn ondergaan, nergens uw reisdocumenten getoond te hebben. U stelt gewoonweg van het vliegtuig te zijn gestapt en de luchthaven uitgewandeld (NPO, p. 12-13). Deze verklaringen zijn weinig aannemelijk.

- Bij DVZ, verklaarde u 3000 dollar te hebben betaald voor uw reis (Verklaring DVZ d.d. 04/04/2023, hierna DVZV), terwijl u op het CGVS verklaart 500 dollar te hebben betaald (NPO, p. 11).

- Nadat u Z. had gevonden en die aangaf u te willen helpen, is hij binnen vliegtuigtickets gaan kopen (NPO, p. 12). U weet ook niet waarom hij voor België heeft gekozen, noch heeft u dit gevraagd (NPO, p. 14).

- Bij aankomst in België besloot u, op eigen initiatief, het paspoort gewoonweg in de vuilbak te gooien (NPO, p. 14-15).

U werd geconfronteerd met deze opmerkingen, en het vermoeden dat u gewoon met uw eigen documenten bent gereisd (NPO, p. 13), maar houdt vast aan uw verklaringen (NPO, p. 27-28).

3. Uw verklaringen over de vervolgingsfeiten zijn inconsistent en weinig aannemelijk, wat de geloofwaardigheid van deze voorgehouden vervolgingsfeiten en uw vrees finaal ondermijnt.

- Aanvankelijk stelt u dat N. u een contract aanbood in 2017, maar u dit niet heeft aanvaard. U zou vervolgens pas in 2019 opnieuw met hem in contact zijn gekomen, wanneer u het contract wel aanvaardde (NPO, p. 15). In tegenstelling, daarna verklaart u dat hij u in 2017 enkel aansprak en vertelde over de organisatie, en pas in 2019 een contract aanbood (NPO, p. 17).

- De sportorganisatie of voetbalclub had geen specifieke naam (NPO, p. 16-17).

- Over C.N. kan u enkel vertellen dat “volgens E. was hij een bewaker van de veiligheidsdienst van het regime,” maar niets anders (NPO, p. 24).

- U bent volledig tegenstrijdig in uw verklaringen omtrent hoe u erachter kwam dat de vereniging banden had met het Angolese regime, nochtans een kernelement van uw relaas.

>> Eerst stelt u: “hij heeft me toen gevraagd om deel te nemen aan vereniging. Hij is dan naar mij gekomen en heeft uitgelegd wat ze deden, welke diensten hij verleende, wat de bedoeling was, en welke voordelen ik er kon uithalen.” (NPO, p. 15).

>> U gaat verder en stelt dat u, omdat u achterdochtig was omwille van de geldenveloppen, u aan uw collega E. uitleg heeft gevraagd. Hij heeft u verteld dat N. een leider was van de bewaking van de veiligheidsdienst van de huidige regering (NPO, p. 15). U vond dit niet veilig, en wou de groep verlaten. E. heeft u daarop gezegd dat het onmogelijk was, dat het te gevaarlijk was, en u gewoon diende voort te doen (NPO, p. 15-16).

>> Door de Protection Officer gevraagd of N. u ooit heeft gezegd waarom jullie deze geldenveloppen kregen, antwoordt u dat hij de eerste twee keer heeft gezegd dat het voor een goede match was, en dan de derde keer dat u deze kreeg om diensten te doen voor het regime (NPO, p. 18). U weet niet welke diensten er werden verlangd (“ik weet enkel dat ze wapens hadden en dat ze een ruimte hadden waar ze oefeningen deden met wapens”), noch heeft u dit gevraagd (NPO, p. 18-19). Desondanks besloot u wel het geld aan te nemen (NPO, p. 18). Uw verschoning dat u niet had ingestemd om een dienst te doen, gaat teniet door uw aanvaarding van het geld. Uw handelen is weinig aannemelijk.

>> Vervolgens gevraagd door de Protection Officer wanneer u dan E. heeft aangesproken over de geldenveloppen – aangezien uit uw eerdere verklaringen naar voren komt dat zowel E. als N. u hebben ingelicht over de ware toedracht van het geld, en dus de vraag rijst wie u nu eerst inlichtte – geeft u aan dat jullie hierover spraken na de tweede envelop, maar dat E. u niets heeft gezegd, enkel dat zij elke vijf

maanden werden gegeven (NPO, p. 19). Door de Protection Officer gevraagd hoeveel gesprekken jullie hebben gehad over de enveloppen en wat er gebeurde, antwoordt u twee: na de tweede envelop en eind 2021 toen u hem vroeg waarom er vergaderingen waren. U heeft hem toen meegedeeld dat u wou vertrekken (NPO, p. 19). Gezien de regelmaat van de enveloppes – elke vijf maanden, sinds uw toetreden in 2019 (NPO, p. 25) – kwam dit gesprek na uw gesprek met N., en dus ziet het CGVS niet in waarom u hiernaar zou informeren bij E.. U kan ook niet verklaren wat de aanleiding vormde voor dit gesprek (NPO, p. 20).

>> Ter verduidelijking, nogmaals gevraagd hoe u dan heeft vernomen dat er binnen de voetbalclub ook diensten werden gedaan voor het regime, antwoordt u dat E. u dit pas heeft gezegd eind 2021 "toen ik tegen E. zei dat ik weg wou, en dat hij antwoordde dat mijn leven in gevaar was, en dan achterhaalde ik waarom mijn leven in gevaar was als ik die voetbalclub zou verlaten" (NPO, p. 23). Gevraagd wat de aanleiding vormde dat u de club wou verlaten, geeft u aan dat u het raar vond dat jullie, ondanks de mogelijkheid dat u gewoon zou worden betaald voor sportieve prestaties, zo veel geld kregen – dus, niet de vergaderingen zoals u eerder had aangegeven. Er was geen andere reden dat u achterdochtig was (NPO, p. 23) – ondanks dat volgens een andere versie, N. u al bij de derde envelop zou hebben gezegd dat u diensten voor het Angolese regime zou moeten doen. U ontkent later ook uitdrukkelijk dat er ooit iets anders is gezegd over de enveloppes, dan dat het voor sportieve prestaties was (NPO, p. 25).

- U weet niet concreet, noch heeft u dit gevraagd, over welke diensten het gaat (NPO, p. 21). U geeft als 'voorbeeld' het vermoeden van regime-opposanten. De jongeren van de voetbalclub worden daartoe gedwongen, omdat ze betaald worden (NPO, p. 21). U wordt geconfronteerd met het gegeven dat het vreemd is om een belangrijke taak als het vermoeden van opposanten over te laten aan jonge voetballers, die hiertoe ook nog eens worden gedwongen, maar u voert aan dat ze eerst worden getraind en dat omwille van de economische crisis makkelijker is om zo'n zaken te accepteren (NPO, p. 22-23). Het blijft echter bevreemdend.

- U vermeldt aanvankelijk – zowel bij DVZ als in uw vrij relaas, waarna de Protection Officer u ook heeft gevraagd of dit alles is dat er is gebeurd – niets over de vergaderingen, waarop zou worden afgesproken wie ging deelnemen aan de acties van het regime (NPO, p. 19-20).

- Bij DVZ, stelde u dat de witte man 'N.' deel uitmaakte van Wagner (Vragenlijst CGVS d.d. 04/04/2023, hierna CGVS-V). Op het CGVS, stelt u dat hij een Russische militair was, en weet niet of hij nog voor een andere organisatie buiten het Russische leger werkt (NPO, p. 16, 26). Later, gaat u nog verder en stelt dat N. de controle had over de veiligheidsdiensten van het Angolese regime (NPO, p. 25). U heeft niet meer informatie, en heeft ook geen verdere vragen gesteld aan E. (NPO, p. 26).

- Eerst stelt u slechts tweemaal met E. te hebben gesproken over de enveloppen en wat er gebeurde: nade tweede envelop, en eind 2021 (NPO, p. 19). Om daarna te verklaren, wanneer u wordt gevraagd vanwaar u de informatie heeft over N., dat E. u dit heeft verteld na de vergadering, die in 2022 plaatsvond (NPO, p. 20, 26).

- Uw verklaringen met betrekking tot de moord zijn vaag, inconsistent en weinig aannemelijk.

>> U weet niet wie de man was die werd neergeschoten (NPO, p. 16). U heeft dit ook nooit proberen achterhalen (NPO, p. 22). U kan deze persoon ook niet beschrijven (NPO, p. 24).

>> U kent de personen die hebben geschoten niet (NPO, p. 21-22).

>> U kan niet zeggen waar de moord plaatsvond, enkel binnen Luanda (NPO, p. 24).

>> Eerst stelt u dat u nog met E. sprak na het schietincident (NPO, p. 16). Later, stelt u hem niet meer te hebben gesproken (NPO, p. 24).

>> U heeft achteraf niet proberen opzoeken in de media of bij iemand informeren naar informatie over het schietincident (NPO, p. 24).

>> Eerst stelt u dat iedereen op de bus had deelgenomen aan een vergadering (NPO, p. 22, en dus op de hoogte was van de banden van de sportclub met het Angolese regime. Daarna stelt u echter dat nog niet iedereen al had deelgenomen aan een vergadering (NPO, p. 22). U wordt geconfronteerd met het gegeven dat een bus vol voetballers getuige worden gemaakt van de moord (NPO, p. 22) – en geeft ook aan dat er paniek was op de bus hierna (NPO, p. 24) – maar kan hier geen duidelijke verklaring voor geven (NPO, p. 22).

- Bij DVZ heeft u verklaard uw hele leven in Camama te hebben gewoond (DVZ-V). Op het CGVS verklaart u in verschillende wijken in Luanda te hebben gewoond (San Paola, Kapu II, en Rocha Pinto), vooraleer u na de moord bent ondergedoken bij uw tante in Camama (NPO, p. 4, 6). Geconfronteerd met het gegeven dat u op de vlucht zou zijn voor personen die betrokken zijn bij de Angolese veiligheidsdiensten, maar onderduikt bij een familielid, uw tante: "als ik naar oma zou gaan, dan zouden ze me daar gemakkelijk vinden, daarom besloot ik naar tante te gaan." De Protection Officer geeft aan dat ze u toch hoogstwaarschijnlijk daar ook zouden kunnen vinden: "ja, dat weet ik niet, want Rocha is ver van Camama, dus ik dacht dat het daar veiliger was." (NPO, p. 25). Beide zijn echter wijken in Luanda (zie blauwe map), dus uw verschoning wordt niet aanvaard.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 29 juli 2025. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1.A. § 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker stelt dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn en dat de volledige motivering van de bestreden beslissing is gebaseerd op cumulatieve kleine tegenstrijdigheden. Hij benadrukt het belang van een individueel, objectief en onafhankelijk onderzoek.

Wat betreft de beweerde desinteresse voor de situatie in Angola, wijst hij erop dat asielzoekers uit vrees voor represailles tegen zichzelf of hun familie vaak terughoudend zijn om contact op te nemen met het land van herkomst.

Wat betreft de tegenstrijdigheden over de reis en documenten, stelt verzoeker dat de tegenstrijdigheid over het bedrag van de reis een ondergeschikt detail betreft. Dit kan het gevolg zijn van stress, een gebrekkige geheugenopbouw of vertaalfouten. Verder benadrukt hij dat luchthavencontroles niet onfeilbaar zijn.

Wat betreft de tegenstrijdigheden over de vervolgingsfeiten, stelt verzoeker dat de kern van zijn asielrelaas door de commissaris-generaal niet wordt tegengesproken en dat de geïdentificeerde tegenstrijdigheden slechts randinformatie betreffen. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal de aanwezigheid van een Russische militair bevreedend vindt, maar dit negeert de algemeen gekende en gedocumenteerde aanwezigheid van Russische veiligheidsdiensten en paramilitaire groeperingen in verschillende Afrikaanse landen.

Verzoeker stelt verder dat de commissaris-generaal heeft nagelaten zijn verklaringen te toetsen aan de algemene mensenrechtensituatie in Angola. De stelling dat het bevreedend is dat een voetbalclub wordt ingezet voor politieke moorden, getuigt van een gebrek aan inzicht in de werking van repressieve regimes, die vaak gebruik maken van schijnbaar onschuldige organisaties om activiteiten te camoufleren.

Verzoeker hekelt verder dat de bestreden beslissing niet getuigt van een afzonderlijk onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker acht de bestreden beslissing in strijd met het proportionaliteitsbeginsel.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van

het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekende partij op de motieven uit, houdt in dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten vanwege een vrees voor de Angolese autoriteiten, nadat hij wegvluchtte uit een sportvereniging van jongeren, die banden heeft met en clandestiene operaties uitvoert voor de autoriteiten. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

4.1.2. Na een zorgvuldige analyse van het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op de volgende pertinente overwegingen:

“ 1. U heeft zich niet geïnformeerd naar eventuele verdere ontwikkeling / actualiteit van uw problemen in Angola (NPO, p. 9, 26-27). Deze desinteresse staat haaks op een gegronde vrees voor vervolging, en ondermijnt bijgevolg de ernst en geloofwaardigheid hiervan.

2. Uw verklaringen over uw reisweg en –documenten zijn inconsistent en weinig aannemelijk. Het vermoeden rijst dan ook dat u het CGVS probeert te misleiden, wat uw geloofwaardigheid verder ondermijnt.

- Aanvankelijk verklaart u nooit documenten te hebben gehad die op een andere naam stonden (NPO, p. 4). Daarna stelt u echter met documenten op een andere naam (Z.A.) naar België te zijn gereisd (NPO, p. 9-10).

- U verklaart dat u uw valse documenten bekwaam door verscheidene, willekeurige mensen aan te spreken aan de ingang van de luchthaven en te vragen of zij u wouden helpen ” om land te verlaten, maar niet mijn eigen documenten kon gebruiken, omdat ik dan zou ontdekt worden”, wat weinig aannemelijk is (NPO, p. 9-11).

- Z.A., met wiens paspoort u reisde, was een man van 40 of 50 jaar (NPO, p. 12), terwijl uzelf 22 jaar bent (NPO, p. 4). Opnieuw blijken uw verklaringen weinig aannemelijk.

- Buiten de naam en nationaliteit, kent u geen andere identiteitsgegevens uit het paspoort (NPO, p. 11). Het is weinig aannemelijk dat u zou reizen met een vals paspoort zonder de identiteitsgegevens hiervan te kennen.

- Het paspoort – een Angolees paspoort – zou geen Schengenvisum bevat hebben (NPO, p. 11-12). U verklaart geen luchthavencontrole in België te zijn ondergaan, nergens uw reisdocumenten getoond te hebben. U stelt gewoonweg van het vliegtuig te zijn gestapt en de luchthaven uitgewandeld (NPO, p. 12-13). Deze verklaringen zijn weinig aannemelijk.

- Bij DVZ, verklaarde u 3000 dollar te hebben betaald voor uw reis (Verklaring DVZ d.d. 04/04/2023, hierna DVZV), terwijl u op het CGVS verklaart 500 dollar te hebben betaald (NPO, p. 11).

- Nadat u Z. had gevonden en die aangaf u te willen helpen, is hij binnen vliegtuigtickets gaan kopen (NPO, p. 12). U weet ook niet waarom hij voor België heeft gekozen, noch heeft u dit gevraagd (NPO, p. 14).
- Bij aankomst in België besloot u, op eigen initiatief, het paspoort gewoonweg in de vuilbak te gooien (NPO, p. 14-15).

U werd geconfronteerd met deze opmerkingen, en het vermoeden dat u gewoon met uw eigen documenten bent gereisd (NPO, p. 13), maar houdt vast aan uw verklaringen (NPO, p. 27-28).

3. Uw verklaringen over de vervolgingsfeiten zijn inconsistent en weinig aannemelijk, wat de geloofwaardigheid van deze voorgehouden vervolgingsfeiten en uw vrees finaal ondermijnt.

- Aanvankelijk stelt u dat N. u een contract aanbood in 2017, maar u dit niet heeft aanvaard. U zou vervolgens pas in 2019 opnieuw met hem in contact zijn gekomen, wanneer u het contract wel aanvaardde (NPO, p. 15). In tegenstelling, daarna verklaart u dat hij u in 2017 enkel aansprak en vertelde over de organisatie, en pas in 2019 een contract aanbood (NPO, p. 17).

- De sportorganisatie of voetbalclub had geen specifieke naam (NPO, p. 16-17).

- Over C.N. kan u enkel vertellen dat "volgens E. was hij een bewaker van de veiligheidsdienst van het regime," maar niets anders (NPO, p. 24).

- U bent volledig tegenstrijdig in uw verklaringen omtrent hoe u erachter kwam dat de vereniging banden had met het Angolese regime, nochtans een kernelement van uw relaas.

>> Eerst stelt u: "hij heeft me toen gevraagd om deel te nemen aan vereniging. Hij is dan naar mij gekomen en heeft uitgelegd wat ze deden, welke diensten hij verleende, wat de bedoeling was, en welke voordelen ik er kon uithalen." (NPO, p. 15).

>> U gaat verder en stelt dat u, omdat u achterdochtig was omwille van de geldenveloppen, u aan uw collega E. uitleg heeft gevraagd. Hij heeft u verteld dat N. een leider was van de bewaking van de veiligheidsdienst van de huidige regering (NPO, p. 15). U vond dit niet veilig, en wou de groep verlaten. E. heeft u daarop gezegd dat het onmogelijk was, dat het te gevaarlijk was, en u gewoon diende voort te doen (NPO, p. 15-16).

>> Door de Protection Officer gevraagd of N. u ooit heeft gezegd waarom jullie deze geldenveloppen kregen, antwoordt u dat hij de eerste twee keer heeft gezegd dat het voor een goede match was, en dan de derde keer dat u deze kreeg om diensten te doen voor het regime (NPO, p. 18). U weet niet welke diensten er werden verlangd ("ik weet enkel dat ze wapens hadden en dat ze een ruimte hadden waar ze oefeningen deden met wapens"), noch heeft u dit gevraagd (NPO, p. 18-19). Desondanks besloot u wel het geld aan te nemen (NPO, p. 18). Uw verschoning dat u niet had ingestemd om een dienst te doen, gaat teniet door uw aanvaarding van het geld. Uw handelen is weinig aannemelijk.

>> Vervolgens gevraagd door de Protection Officer wanneer u dan E. heeft aangesproken over de geldenveloppen – aangezien uit uw eerdere verklaringen naar voren komt dat zowel E. als N. u hebben ingelicht over de ware toedracht van het geld, en dus de vraag rijst wie u nu eerst inlichtte – geeft u aan dat jullie hierover spraken na de tweede envelop, maar dat E. u niets heeft gezegd, enkel dat zij elke vijf maanden werden gegeven (NPO, p. 19). Door de Protection Officer gevraagd hoeveel gesprekken jullie hebben gehad over de enveloppen en wat er gebeurde, antwoordt u twee: na de tweede envelop en eind 2021 toen u hem vroeg waarom er vergaderingen waren. U heeft hem toen meegedeeld dat u wou vertrekken (NPO, p. 19). Gezien de regelmaat van de enveloppen – elke vijf maanden, sinds uw toetreden in 2019 (NPO, p. 25) – kwam dit gesprek na uw gesprek met N., en dus ziet het CGVS niet in waarom u hiernaar zou informeren bij E.. U kan ook niet verklaren wat de aanleiding vormde voor dit gesprek (NPO, p. 20).

>> Ter verduidelijking, nogmaals gevraagd hoe u dan heeft vernomen dat er binnen de voetbalclub ook diensten werden gedaan voor het regime, antwoordt u dat E. u dit pas heeft gezegd eind 2021 "toen ik tegen E. zei dat ik weg wou, en dat hij antwoordde dat mijn leven in gevaar was, en dan achterhaalde ik waarom mijn leven in gevaar was als ik die voetbalclub zou verlaten" (NPO, p. 23). Gevraagd wat de aanleiding vormde dat u de club wou verlaten, geeft u aan dat u het raar vond dat jullie, ondanks de mogelijkheid dat u gewoon zou worden betaald voor sportieve prestaties, zo veel geld kregen – dus, niet de vergaderingen zoals u eerder had aangegeven. Er was geen andere reden dat u achterdochtig was (NPO, p. 23) – ondanks dat volgens een andere versie, N. u al bij de derde envelop zou hebben gezegd dat u diensten voor het Angolese regime zou moeten doen. U ontkent later ook uitdrukkelijk dat er ooit iets anders is gezegd over de enveloppen, dan dat het voor sportieve prestaties was (NPO, p. 25).

- U weet niet concreet, noch heeft u dit gevraagd, over welke diensten het gaat (NPO, p. 21). U geeft als 'voorbeeld' het vermoeden van regime-opposanten. De jongeren van de voetbalclub worden daartoe gedwongen, omdat ze betaald worden (NPO, p. 21). U wordt geconfronteerd met het gegeven dat het vreemd is om een belangrijke taak als het vermoeden van opposanten over te laten aan jonge voetballers, die hiertoe ook nog eens worden gedwongen, maar u voert aan dat ze eerst worden getraind en dat omwille van de economische crisis makkelijker is om zo'n zaken te accepteren (NPO, p. 22-23). Het blijft echter bevreemdend.

- U vermeldt aanvankelijk – zowel bij DVZ als in uw vrij relaas, waarna de Protection Officer u ook heeft gevraagd of dit alles is dat er is gebeurd – niets over de vergaderingen, waarop zou worden afgesproken wie ging deelnemen aan de acties van het regime (NPO, p. 19-20).

- Bij DVZ, stelde u dat de witte man 'N.' deel uitmaakte van Wagner (Vragenlijst CGVS d.d. 04/04/2023, hierna CGVS-V). Op het CGVS, stelt u dat hij een Russische militair was, en weet niet of hij nog voor een andere organisatie buiten het Russische leger werkt (NPO, p. 16, 26). Later, gaat u nog verder en

stelt dat N. de controle had over de veiligheidsdiensten van het Angolese regime (NPO, p. 25). U heeft niet meer informatie, en heeft ook geen verdere vragen gesteld aan E. (NPO, p. 26).

- Eerst stelt u slechts tweemaal met E. te hebben gesproken over de enveloppen en wat er gebeurde: na de tweede envelop, en eind 2021 (NPO, p. 19). Om daarna te verklaren, wanneer u wordt gevraagd vanwaar u de informatie heeft over N., dat E. u dit heeft verteld na de vergadering, die in 2022 plaatsvond (NPO, p. 20, 26).

- Uw verklaringen met betrekking tot de moord zijn vaag, inconsistent en weinig aannemelijk.

>> U weet niet wie de man was die werd neergeschoten (NPO, p. 16). U heeft dit ook nooit proberen achterhalen (NPO, p. 22). U kan deze persoon ook niet beschrijven (NPO, p. 24).

>> U kent de personen die hebben geschoten niet (NPO, p. 21-22).

>> U kan niet zeggen waar de moord plaatsvond, enkel binnen Luanda (NPO, p. 24).

>> Eerst stelt u dat u nog met E. sprak na het schietincident (NPO, p. 16). Later, stelt u hem niet meer te hebben gesproken (NPO, p. 24).

>> U heeft achteraf niet proberen opzoeken in de media of bij iemand informeren naar informatie over het schietincident (NPO, p. 24).

>> Eerst stelt u dat iedereen op de bus had deelgenomen aan een vergadering (NPO, p. 22, en dus op de hoogte was van de banden van de sportclub met het Angolese regime. Daarna stelt u echter dat nog niet iedereen al had deelgenomen aan een vergadering (NPO, p. 22). U wordt geconfronteerd met het gegeven dat een bus vol voetballers getuige worden gemaakt van de moord (NPO, p. 22) – en geeft ook aan dat er paniek was op de bus hierna (NPO, p. 24) – maar kan hier geen duidelijke verklaring voor geven (NPO, p. 22).

- Bij DVZ heeft u verklaard uw hele leven in Camama te hebben gewoond (DVZ-V). Op het CGVS verklaart u in verschillende wijken in Luanda te hebben gewoond (San Paola, Kapu II, en Rocha Pinto), vooraleer u na de moord bent ondergedoken bij uw tante in Camama (NPO, p. 4, 6). Geconfronteerd met het gegeven dat u op de vlucht zou zijn voor personen die betrokken zijn bij de Angolese veiligheidsdiensten, maar onderduikt bij een familielid, uw tante: "als ik naar oma zou gaan, dan zouden ze me daar gemakkelijk vinden, daarom besloot ik naar tante te gaan." De Protection Officer geeft aan dat ze u toch hoogstwaarschijnlijk daar ook zouden kunnen vinden: "ja, dat weet ik niet, want Rocha is ver van Camama, dus ik dacht dat het daar veiliger was." (NPO, p. 25). Beide zijn echter wijken in Luanda (zie blauwe map), dus uw verschoning wordt niet aanvaard."

4.1.3. Deze motieven, die door de Raad worden bijgetreden, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verzoekers betoog dat de beslissing is gebaseerd op cumulatieve kleine tegenstrijdigheden, feitelijke grondslag mist. Verzoeker gaat in op de tegenstrijdige verklaringen omtrent het bedrag van de reis, doch dit betreft geenszins de enige tegenstrijdigheid, waarop in de bestreden beslissing wordt gewezen. Losstaand van de vaststelling dat van verzoeker ook kan worden verwacht dat hij coherente verklaringen aflegt over het betaalde bedrag voor zijn reis, benadrukt de Raad dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. De tegenstrijdigheden, waarvan in de bestreden beslissing gewag worden gemaakt, hebben niet enkel betrekking op loutere details, doch tevens op elementaire elementen van verzoekers vluchtrelaas, zoals de wijze waarop verzoeker erachter kwam dat zijn sportvereniging banden had met het Angolese regime. Er kan hierbij redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige en consistente verklaringen aflegt over de omstandigheden en redenen van de voorgehouden vervolgingsproblemen, *quod non in casu*. De Raad kan hierbij enkel vaststellen dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om deze vastgestelde tegenstrijdigheden, die steun vinden in het rechtsplegingsdossier en die betrekking hebben op kernelementen van zijn relaas, uit te klaren of te weerleggen. Dat verzoeker er niet in slaagt om coherente verklaringen af te leggen over sleutelementen van zijn vluchtrelaas, plaatst de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas op losse schroeven.

4.1.4. De Raad onderstreept verder dat de ongelooftwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, waarvan *in casu* tevens sprake is. Noch de commissaris-generaal noch de Raad bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt in concreto aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Door aan te geven dat de luchthavencontroles in België niet feilloos zijn, slaagt hij er niet in aannemelijk te maken dat hij, na aankomst uit een niet-Schengenland, zonder enige vorm van controle de luchthaven kon verlaten. Verder stelt de Raad

vast dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om de overige pertinente motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn reisweg en reisdocumenten aan het wankelen te brengen. Ook verzoekers betoog dat de werking van repressieve regimes, zoals in Angola, vaak gebruik maken van schijnbaar onschuldige organisaties om activiteiten te camoufleren kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat: *U wordt geconfronteerd met het gegeven dat het vreemd is om een belangrijke taak als het vermoorden van opposanten over te laten aan jonge voetballers, die hiertoe ook nog eens worden gedwongen, maar u voert aan dat ze eerst worden getraind en dat omwille van de economische crisis makkelijker is om zo'n zaken te accepteren (NPO, p. 22-23)*". Dat repressieve regimes gebruik zouden maken van schijnbaar onschuldige organisaties, maakt nog niet dat het aannemelijk is dat zij beroep zouden doen op jonge voetballers en dit onder dwang.

4.1.5. Verzoeker gaat nog in op het motief in de bestreden beslissing dat de omstandigheid dat hij niet heeft geïnformeerd naar de actualiteit van zijn problemen, getuigt van een desinteresse die haaks staat op een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker stelt dat uit de rechtspraak blijkt dat asielzoekers vaak terughoudend zijn om contact op te nemen met het land van herkomst, uit vrees voor represailles voor zichzelf of hun familie. In deze stipt de Raad evenwel aan dat verzoeker verklaarde dat hij wel telefonisch contact had met zijn zus, zodat hij desgevallend via haar kon informeren naar zijn problemen. Verzoeker verklaarde verder dat hij enkel met zijn zus contact heeft opgenomen, omdat hij zich bij haar veilig voelde. Wanneer hem werd gevraagd of er een reden is waarom hij zich niet veilig voelt bij andere familie, stelde hij evenwel dat hij hiervoor geen specifieke reden had (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 26-27). Rekening houdend met zijn eigen verklaringen, kan hij niet dienstig verwijzen naar algemene rechtspraak in een zaak die niet de zijne is.

4.1.6. Verzoeker kan verder geenszins worden gevolgd dat uit de bestreden beslissing zou blijken dat de commissaris-generaal de kern van zijn relaas – met name dat hij lid was van een organisatie met banden met het regime, dat hij getuige was van een moord en dat hij daarop is gevluht – niet zou tegenspreken. Opnieuw leert een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal deze elementen wel degelijk betwist. Zoals hierboven reeds uiteengezet, treedt de Raad deze beoordeling bij en onderneemt verzoeker geen enkele ernstige poging om deze beoordeling onderuit te halen of in een ander daglicht te plaatsen. Waar verzoeker nog stelt dat de commissaris-generaal de aanwezigheid van een Russische militair in Angola als bevreemdend bestempelt, wijst de Raad erop dat deze kritiek berust op een foutieve lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt als volgt gesteld: *"Bij DVZ, stelde u dat de witte man 'N.' deel uitmaakte van Wagner (Vragenlijst CGVS d.d. 04/04/2023, hierna CGVS-V). Op het CGVS, stelt u dat hij een Russische militair was, en weet niet of hij nog voor een andere organisatie buiten het Russische leger werkt (NPO, p. 16, 26). Later, gaat u nog verder en stelt dat N. de controle had over de veiligheidsdiensten van het Angolese regime (NPO, p. 25). U heeft niet meer informatie, en heeft ook geen verdere vragen gesteld aan E. (NPO, p. 26)"*. Verzoeker brengt hier niets dienstig tegen in.

4.1.7. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Verzoeker brengt verder geen enkel concreet element of objectieve landeninformatie aan, waaruit zou blijken dat het aftoetsen van zijn verklaringen aan de algemene mensenrechtensituatie, waaronder de repressie door de veiligheidsdiensten, de beperkte persvrijheid en de aanwezigheid van buitenlandse veiligheidsactoren, een ander licht zou werpen op zijn vluchtrelaas en de door de commissaris-generaal gedane beoordeling hiervan.

4.1.8. Het geheel aan verklaringen in acht genomen, alsook verzoeksters individuele omstandigheden, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Angola kan blijken. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat zijn

vluchtrelaas zou beantwoorden aan de situaties voorzien in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

4.2.2. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4. Een schending van het f proportionaliteitsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier

4.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijke onderhoud kreeg verzoekende partij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES